

kommer mig, at Spørgsmaalet til denne Kommission er blevet stillet saaledes, at vi ikke kunne være ganske tilfredse med Svaret, idet man den Gang endnu tænkte sig en eller flere meget store Havne, som ikke blot kunde tjene de lokale Interesser der i Egnen, men tillige skulde være en Nødhavn for den store europæiske Skibsfart, der gaar forbi, men endelig muligvis ogsaa en Trafikhavn, som skulde tjene Ind- og Udførsel her i Landet i en særlig betydelig Grad. Jeg tror, det er disse to Formaal, som vi maa lade falde. Det har jo vist sig, at store Havnes Anlæg vilde koste 17—35 Millioner, og det vilde endda være tvivlsomt, om de kunde staa sig, navnlig mod Tilsludging, og dertil kommer ogsaa det Forhold, at vi ere fuldstændigt uerfarne med Hensyn til disse Arbejder, naar vi da blot undtage denne lille ubetydelige Stump af en Mole. Hvad vilde da være naturligere, end at vi begynde med det Mindre, og det var ogsaa det, det under Finantslovbehandlingen glødede mig, at den høitærede Indenrigsminister var inde paa, nemlig paa Undersøgelsen af, hvilke Havne der kunde anlægges for vore Fiskere. Jeg tror ogsaa, vi rent skulde se bort fra dette, at lægge Nødhavne her for den store europæiske Seilads, som gaar forbi. Lad vore Fyr paa vore Kyster blot advare dem og lad vore Sirener tube deres ørefønderivende Melodier for at holde dem borte fra denne Kyst; men vi have neppe Naad til at skabe store Tilflugtshavne, hvor fremmede Skibe i Tilfælde af Nød kunde søge ind. Jeg maa tilstaa, at jeg heller ikke er i Stand til at se, hvilken stor Trafik der vil kunne føres over den nordlige Del af vort Land. Nei, hvad det egentlig kommer an paa, er at tjene de Fiskeres Interesser, som leve der, og det, som for mig er Hovedsagen, er, at vi faae dette Spørgsmaal oplyst, ikke Spørgsmaalet om smaa Havne for de nuværende Fiskerbaade, men om noget større Havne for Dæksfartøier, som vore Fiskere kunde benytte til dermed at gaa ud paa større Dybder og tage Del i det store Fiskeri ude i Nordsoen. Dette er dog vistnok det egentlige Hovedpunkt, som skulde undersøges, og jeg haaber, at det er netop med dette Formaal for Die, at den høitærede Indenrigsminister ønsker at lade anstille nogle Undersøgelser. — Jeg vilde saa endnu gjerne drage et Par Resultater af den Forhandling, som fandt Sted her i Fargaars. Det forekommer mig, at vi endelig maa være naaede til det Resultat, at vi ikke skulde gaa ind i de store Bugter. Det blev saa overordentlig tydeligt vist, hvorledes de Havne, som skule sig i Dybden af Bugterne, blive næsten utilgængelige for

de Søfarende. Jeg vil hellere have vore Havne ude paa de fremspringende Punkter, som ere lettere at besøge; men dertil kommer en Omstændighed, som jeg vil tillade mig at henlede Alles Opmærksomhed paa, og det er den Maade, paa hvilken Naturforholdene have formet sig med dybe Bugter og fremspringende Punkter efter Jordbundens forskellige Bestaaenhed. Der, hvor Jordbunden er blød, have de store Bugter dannet sig, men der, hvor Jordbunden er haard og jevn, tilbøjs med Underlag af Klippe, ere de fremspringende Punkter dannede. Altsaa give vore Naturforhold tydelige Raad om at lægge vore Havne ud paa de fremspringende Spidser. Men nu er der særlig 2 Punkter, som det forekommer mig, at vi maa have vor Opmærksomhed fæstet paa, og disse bleve ogsaa nævnte, baade under Forhandlingerne i Fargaars og nu atter under denne Forhandling. Det var ligesom de to Provindser, vi have liggende der oppe mod Nord, Vendsyssel og Thy, tiltraabte hinanden fra disse to fremspringende Punkter: Her er det rigtige Sted, her paa Hansholm. Nei, ivaars der fra den modsatte Side, her paa Hirtshals er det rigtige Punkt; men Resultatet af dette turde maaske være, at begge disse to Punkter ere de rigtige, naar man vil betragte Sagen fra hele Landets Standpunkt og ikke tage Hensyn til rent lokale Interesser, som vi i denne Sal ikke kunne laane Dre til, og vi, som ikke ere oppe fra de Egne, vi ere ogsaa bedre i Stand til at frigjøre os derfor, saa det forekommer mig at være aldeles tydeligt, at begge disse to Provindser, Vendsyssel og Thy, have berettiget Krav paa, at der bliver anlagt en Havn i hver af dem — hvis det er muligt, for Dæksfartøier — som kan sætte Befolkningen der oppe i Stand til at hævde de store Skatte, som skule sig derude i Havet. Det er den Tankegang, som jeg vil tillade mig her at tage Ordet for, idet jeg vil hævde, at der i Stedet for et „Enten—Eller“ bør gøres et „Baade—Og“ gjældende, saaledes at begge Provindser komme til deres Ret. Men saa forekommer det mig tillige, at hvad der har været talt om den store Havn, f. Ex. ved Hirtshals, til 17 Millioner eller mere, grændser til det Eventyrlige. Det kunne vi, som ikke ere bundne eller blændede af de rent lokale Interesser, umulig gaa ind paa; men paa den anden Side forekommer det mig, at vi, som ønske, at vort Lands naturlige Hjelpekilder skule op-hjælpes, vi i høi Grad kunne være med til at støtte de lokale Interesser paa vore nordlige ugjæstnilde Kyster, for saa vidt For-